

Wanneer de beroemde dj Rosa van Leeuwen ernstig wordt bedreigd, staat haar bruisende leven ineens op scherp. Ze heeft alleen geen idee wie het op haar heeft gemunt...

LINDA VAN RIJN

IBIZA CLUB

LITERAIRE THRILLER

INKIJKEXEMPLAAR

Linda van Rijn

Ibiza Club

Literaire thriller

INKIJKEXEMPLAAR

INKIJKEXEMPLAAR

HOOFDSTUK 1

IN ÉÉN BEWEGING TROK ROSA VAN LEEUWEN TWEE oordoppen uit haar oren en rommelde in haar tas tot ze het doosje ervan had gevonden. Ze borg de huidkleurige vormpjes zorgvuldig op en trok de rits van haar tas dicht. Even bleef ze zitten en haar lippen krulden zich in een glimlach bij de gedachte die in haar hoofd opkwam. Als iemand haar ooit had verteld dat ze op een dag een astronomisch bedrag zou betalen voor een setje oordoppen waarmee ze ontzettend blij was, had ze diegene vierkant uitgelachen. En toch was het zo.

Buiten de deur van haar kleedkamer hoorde ze de beats van de muziek doorgaan, weliswaar zachter dan tijdens de afgelopen uren dat ze zelf achter de draaitafel had gestaan. De nacht zat erop en de bezoekers werden nu uitgeleide gedaan. Ze keek vluchtig op haar horloge. Iets na halfze-

ven in de ochtend. Voor normale mensen misschien het tijdstip om op te staan en naar hun werk te gaan, voor haar het tijdstip waarop ze haar werkdag – werknacht, feitelijk – afsloot. Als ze wilde, kon ze nu in één moeite door naar een van de vele afterparty's waar ze met gemak tot de middag kon draaien en waar niemand ooit moe leek te worden, maar ze was blij dat de tijd dat ze dat nodig had om van haar dj-bestaan te kunnen leven, achter haar lag.

Ze stond op en plukte haar leren jack van de kapstok. Terwijl ze het aanschoot, ving ze in de spiegel een blik van zichzelf op. Haar ogen haakten zich aan die van het spiegelbeeld en een moment lang viel het haar op dat ze bleker was dan anders. De felle verlichting in de kledkamer deed haar teint sowieso niet echt goed, maar de bleke kleur leek dieper te zitten, onder het laagje goudbruin dat haar gelaat altijd sierde sinds ze op Ibiza woonde. Timo had laatst ook al gezegd dat ze er moe uitzag.

Het klopte ook wel, ze had hard gewerkt. Eerst om het album op tijd af te krijgen, daarna voor de promotie ervan en het draaien in de clubs en op feesten ging ook gewoon door. Ze was blij dat een trip naar Berlijn die voor komende week gepland had gestaan, op het laatste moment was geannuleerd. Door de boeking in Berlijn had ze op Ibiza geen afspraken. Ze kon aan Matteo vragen of Xavier een of twee dagen extra bij haar kon zijn. Dat zou geen probleem vormen, dat wist ze nu al. Even relaxen, bijtanken, genieten van haar zoontje. Een vrij weekend was een luxe die ze niet vaak had. Misschien zou het dan ook lukken haar hoofd een beetje leeg te maken.

Ze bond haar donkerbruine haar in een eenvoudige staart en maakte haar blik los van haar spiegelbeeld. Na

een laatste blik in de kleedkamer liep ze de gang op en trok de deur achter zich dicht. Het geluid van duizenden mensen die de club verlieten, klonk hier een stuk luider. In de gang was het druk met personeel. Barpersoneel dat producten moest bijvullen, technici die heen en weer liepen, de entourage van dj's die in andere zalen hadden gedraaid en waar Rosa altijd een beetje om moest lachen. Ze had nooit zo goed begrepen waarom je als dj een groep van tien man – of meer, je zag de gekste dingen – mee zou slepen, die vervolgens urenlang maar een beetje zaten te wachten. Sally, haar eigen manager, werkte gewoon vanaf kantoor en vergezelde haar soms naar promotieafspraken, maar net zo vaak ging Rosa alleen. Ze zou niet weten wat Sally tijdens een optreden van haar backstage zou moeten doen. Datzelfde gold voor haar visagiste en haar producers, en na een paar frustrerende ervaringen had ze ook geen assistent meer. Dat was wel zo rustig.

Vanaf de andere kant van de gang kwam een man haar tegemoet. Hij zwaaide naar haar en toen hij binnen gehoorafstand was, riep hij in het Spaans: 'Goed gedraaid, Rosa. Wat een topfeest weer.'

Ze glimlachte. 'Dank je, Sylvester', antwoordde ze, eveneens in het Spaans. Na zoveel jaar op Ibiza voelde het als haar tweede moedertaal. Ze betrapte zichzelf erop dat ze ook steeds vaker dacht in het Spaans in plaats van in het Nederlands.

Sylvester Carrero, de eigenaar van de club waar ze van nacht had gedraaid en bovendien een vriend van haar, omhelsde haar. 'Die nieuwe plaat doet het ook echt fantastisch, het dak vloog er bijna af.'

Rosa lachte. 'Wat een energie, hè?' zei ze, terwijl ze weer

iets van de adrenaline voelde terugkeren die door haar aderen had geraasd toen ze haar nieuwe hit *Lioness* had gedraaid. De magie van iets wat in haar hoofd was begonnen tijdens een nacht als deze door de speakers de club in blazen, zou nooit wennen. Laat staan vervelen.

Ze herinnerde zich nog precies waar en wanneer ze de riff voor *Lioness* had bedacht. Het was op Caló d'En Serra, een van haar favoriete kleine strandjes op het eiland, waar Xavier met een emmer en een schepje in de branding had gespeeld. Het ritme waarin hij zand in het emmertje had geschept, het emmertje had omgekeerd en weer opnieuw was begonnen, en dat talloze keren achter elkaar, had zich in haar hoofd al snel vertaald in een beat. Die beat was blijven hangen en nog dezelfde avond had ze hem in de studio in haar villa omgezet in een riffje. Dat was op zich niets bijzonders, want er zat altijd muziek in haar hoofd en ze had een computer vol beats, riffs en half of helemaal gecomponeerde tracks, maar deze was maar in haar hoofd blijven zitten. Dat was altijd een teken.

Dat riffje was de basis geworden voor haar nieuwe hit, die op zijn beurt de titelsong van haar nieuwe album was. 'Voor het eerst kan ik zeggen dat elk nummer, elke beat, elke noot mijn identiteit draagt', had ze vorige week in een interview gezegd. Dat was misschien een tikje overdreven gesteld, maar het voelde wel alsof *Lioness* – haar vierde album – meer dan ooit van haarzelf was. Elke keer als ze het in een club of op een feest draaide, barstte ze zelf bijna uit elkaar van energie. Dan wist ze weer waarom ze dit werk deed. Waarom ze dit leven leidde.

'Ik zie je morgen!' riep Sylvester toen hij wegliep. Ze knikte en zwaaide even en vervolgde daarna haar weg naar

buiten. Op woensdagavond draaide ze vrijwel altijd in Sylvesters club, en deze week had hij haar ook op donderdag geboekt. Ze kende Sylvester al jaren, hij was een van de eersten die haar een kans had gegeven op Ibiza. Toen had hij zijn huidige club – NGU, wat stond voor Never Grow Up – nog niet, maar organiseerde hij strandfeesten die al snel tot een fenomeen op het eiland waren uitgegroeid. Wat Rosa tof aan hem vond, was dat hij zijn feesten altijd betaalbaar had gehouden voor iedereen. Tegenwoordig was het maar normaal dat een kaartje voor een club zomaar vijftig euro kostte – en vaak nog meer –, om het over de prijzen van de drankjes maar niet te hebben. Er waren clubs die zonder blikken of blozen vijftien euro voor een flesje water vroegen. Gelukkig deed Timo daar aan ook niet mee in zijn club. Net als zij vond ook haar vriend dat een avond uit op Ibiza voor iedereen vanzelfsprekend moest blijven, niet alleen voor de rijken.

Timo wilde naar eigen zeggen Ibiza niet kapotmaken. Een gegeven dat door Rosa hartgrondig werd onderschreven. Ze wilde dat haar optredens voor iedereen bereikbaar zouden zijn. Dat haar eigen gage daardoor soms lager lag dan ze elders kon krijgen, maakte haar niets uit. Ze verdiende genoeg, ze hoefde niet overal het maximale uit te slepen. Met de dollartekens in je ogen was het verleidelijk om je te richten op dat kleine deel van de Ibiza-bezoekers dat glimmende jachten in de havens had liggen, dat het meeste geld meebracht en voor wie het niets anders dan status betekende om een hele avond champagne van vijftienhonderd euro per fles te drinken. Een drankje dat Rosa inmiddels vaak genoeg had geproefd om te weten dat ze het niet eens echt lekker vond. En dan had ze het

nog niet eens gehad over de onvoorstelbare hoeveelheden drugs die er op dat soort feesten doorheen gingen, soms zelfs all-in verstrekt hij het arrangement. Ze was blij dat zijzelf geen onderdeel hoefde uit te maken van deze bizarre wereld, sinds ze Sally anderhalf jaar geleden de opdracht had gegeven alleen boekingen aan te nemen waar Rosa zelf achter kon staan. Ze had een dip in het aantal klussen ingecalculeerd, maar die was volledig uitgebleven. Inmiddels had ze van haar aversie tegen drugs zelfs haar handelsmerk gemaakt. Haar één miljoen volgers op Instagram probeerde ze regelmatig bewust te maken van de gevaren van drugsgebruik, dat tegenwoordig maar zo normaal leek. Ze had niet de illusie dat ze de wereld kon veranderen, maar zelfs als ze maar één persoon op andere gedachten kon brengen, was haar missie al geslaagd.

Ze pakte haar telefoon en stuurde een berichtje naar Timo dat ze klaar was met draaien en nu naar huis ging. Hij kwam meteen online.

Ging het goed?

Rosa typte terug dat ze tevreden was over haar optreden en dat het publiek geweldig was geweest. *Kom je langs?* vroeg ze daarna.

Ik zou graag willen, maar het is hier nog heel druk, liet Timo weten, met een sippe smiley erachter. Meteen daarna kwam het volgende bericht. *Ik ga straks alleen even een paar uur slapen en dan meteen weer door. Sorry. Miss you. Ik maak het goed met je.* Hij typte er een heleboel emoticons achter met hartjes en kusjes en Rosa glimlachte. Ze was niet de enige die het druk had, Timo werkte ook keihard in zijn eigen club. Als ze allebei weinig tijd

hadden, zoals nu, leefden ze soms dagenlang apart van elkaar. Hoewel ze hun tijd samen vaak doorbrachten in haar villa, woonde Timo officieel nog in zijn appartement boven zijn club. In de praktijk gebruikte hij het voornamelijk om er te slapen.

Het gaf niet dat ze elkaar soms niet veel zagen, ze haalden hun tijd op een later moment wel in, meestal op maandag als ze allebei hun agenda leeg probeerden te houden. En ze waren het gewend. Het voordeel van allebei in deze business werken, was dat ze elkaar in elk geval begrepen. En Rosa had ook niet voortdurend gezelschap nodig. Liever niet, zelfs. Ze vond het prettig om alleen te zijn, had dat nodig om tot zichzelf te komen. Dat was niet vreemd, of geïsoleerd, en ze was ook zeker geen einzelgänger. Ze vond zichzelf gewoon prima gezelschap.

Rosa keek naar het scherm van haar telefoon en tikte terug dat ze hem miste en dat ze hoopte op meer tijd samen in de komende week. Timo was offline gegaan en antwoordde niet. Ze zag hem voor zich: haastig append in de *backstage area* van Utopia, terwijl personeel en artiestenmanagers voortdurend om zijn aandacht vroegen. Timo hield van die drukte, van regelen en organiseren, van continu bezig zijn om problemen op te lossen en om Utopia nog beter te maken. Hij was ambitieus, net als zij, een eigenschap waarin ze elkaar hadden gevonden. Een eigen club was geen baan, het was een manier van leven. Een manier waar je voor koos op het moment dat je je handtekening onder het koopcontract zette. Een manier waarbij je wist dat alles – van je relatie tot je sociale contacten en eventuele kinderen – altijd zou moeten concurreren met de uren die je maakte in de club. Je was nooit

vrij, je was hooguit af en toe afwezig, maar zelfs dan was je bereikbaar. Op Ibiza bestond geen gebrek aan potentiële bezoekers, maar daar stond tegenover dat de concurrentie groot was. Als je stilstond, verloor je. Iedere clubeigenaar wist hoe belangrijk het was om altijd voorop te blijven lopen, om te blijven vernieuwen, en te blijven verrassen.

En vernieuwen kon Timo. Met zijn niet-aflatende inzet was hij altijd bezig om Utopia op de kaart te houden. Van over de hele wereld kwamen bezoekers naar zijn club en ieder jaar weer groeide het aantal fans. Rosa had bewondering voor het talent van Timo om altijd boven op de trends te zitten en te weten wat zijn bezoekers verlangden voordat ze dat zelf wisten. Andersom inspireerde hij haar om ook in haar eigen werk voorop te lopen. Samen konden ze uren bezig zijn om nieuwe dingen te bedenken, zowel voor Utopia als voor Rosa's muziek. Timo signaleerde trends, waar ook ter wereld, en wist ze moeiteloos voor haar te vertalen. *Lioness* zou zonder zijn invloed een minder goed album zijn geworden, dat wist ze zeker. Bij het verschijnen van het album had ze hem openlijk op Instagram bedankt voor zijn inspiratie en steun, en hoewel dat soort woorden net zo goed hol en loos konden zijn, had ze het meer dan gemeend.

Ze checkte nog één keer haar telefoon, maar Timo was niet meer online gekomen. Daarna borg ze haar mobiel op in haar tas en liep via de artiesteningang naar buiten, de zoete ochtendlucht in. 'Hé', begroette ze Ian, de beveiliging die verantwoordelijk was voor wat er buiten de club gebeurde en die bij de ingang stond te posten. 'Hoe is het?'

'Goed.' Hij knikte, terwijl hij met zijn lange lijf tegen een muurtje leunde. 'Rustige nacht, voor ons.'

Rosa blikte om zich heen. Een hele rij zwarte schermen onttrok de in- en uitgang voor de bezoekers van NGU aan haar zicht. Aan het geluid te horen, kwamen de mensen nu in groten getale naar buiten. Wie wilde, kon nu z'n heil zoeken op een afterparty. Zijzelf ging liever naar bed.

'Fijn', zei ze, als antwoord op Ians opmerking. 'Dat is ook weleens anders.'

De beveiliging liet een snufje horen. 'Zeg dat.'

Het was Ian die regelmatig een ambulance moest bellen als er iemand in de club z'n eigen grenzen niet had gekend, en op z'n laatste krachten naar buiten was gestrompeld. Vorige week nog, toen een vrijgezellenfeest uit de hand was gelopen en de vrijgezel in kwestie vrijwel comateus bij de uitgang van de club lag. Rosa had binnen achter de draaitafel gestaan en had niets van de commotie meegekregen, maar achteraf had ze begrepen dat het kantje boord was geweest.

Het was ook Ian die er met zijn team voor moest zorgen dat bij de deur al scherp werd gecontroleerd op middelen die ervoor zorgden dat mensen hun grenzen volledig uit het oog verloren, maar tot ieders frustratie waren drugs nog altijd aan de orde van de dag in NGU. Sylvester was, net als Timo, een van de clubeigenaars die zich inzette om het drugsgebruik – of in elk geval de verkrijgbaarheid van de middelen – terug te dringen, al was dat een lang en moeizaam proces. Er waren ook eigenaars die hun ogen ervoor sloten of die simpelweg redeneerden dat ze meer verdienden aan bezoekers die het de hele nacht volhielden en die niet goed wisten wat ze deden – twee kenmerken van mensen die hadden gebruikt.

Het probleem was wijdverspreid in de scene. In elke

club of op elk feest waar Rosa draaide, zag ze mensen met die typische opengesperde ogen, strakke blik en ongeremde bewegingen die hoorden bij drugsgebruik. Het probleem was dat je bij de deur kon controleren, maar dat een groot deel van de bezoekers de drugs al voor die tijd had ingenomen. En anders werd het verstopt op plekken waar het voor de beveiligers niet geoorloofd was om te zoeken. En er waren genoeg portiers – Ian hoopte dat hij ze niet in zijn team had, maar hij kon het ook niet uitsluiten – die al dan niet tegen een commissie een oogje dichtknepen als er een dealer op een scooter of met een auto voor de deur van de club stopte. Waar een kaartje op populaire avonden nog weleens een klein fortuin kon kosten en waar dealers in principe sowieso aan de deur werden geweigerd, liep zo'n figuur dan gratis en zonder problemen naar binnen en deelde uit aan wie er maar met een stapeltje cash zwaaide. Een klein deel van dat stapeltje belandde aan het einde van de avond in de handen van de betreffende portier of portiers en zo floreerde een van Ibiza's belangrijkste economieën avond aan avond op volle toeren.

'Ik hoorde je', zei Ian met een goedkeurend knikje.

Rosa glimlachte. 'Vond je het wat?'

'En of.' Weer dat knikje. 'Ga je naar huis?'

'Ja.' Rosa gebaarde in de richting van het vip-parkeerterrein. 'Het was een lange nacht, ik kan wel wat slaap gebruiken. Werk ze nog.'

Ze zei Ian gedag en liep verder naar de parkeerplaats, waar haar witte Audi zij aan zij stond met een sportwagen die er duur uitzag. Een roestbruine, wat haar licht deed fronsen, want het was geen kleur die je vaak zag bij dit

soort modellen. Ze wierp een blik naar binnen, waar de amberkleurige lederen bekleding haar tegemoet glansde. ‘Een penisverlenging’, noemde haar vriendin Reina een dergelijke auto, een conclusie waar Rosa zich alleen maar grinnikend en hartgrondig bij kon aansluiten.

Er klonk een klikje toen ze met de afstandsbediening het slot opende. Ze liet zich achter het stuur glijden. Voor het eerst was er een moment van stilte. Dankzij haar peperdure oordoppen had ze na een avond draaien geen piep in haar oren, maar het suisde wel. Dit moment, de stilte na al dat geluid, werkte zoals altijd rustgevend. Raar eigenlijk dat ze voor iemand die werkte in een industrie die draaide om geluid, zoveel van stilte hield.

Ze startte de motor en verliet het parkeerterrein. Nadat ze een bus vol partygangers had laten passeren, draaide ze de weg op richting Sant Antoni. Toen ze op Ibiza kwam wonen, had ze eerst een appartement gehuurd in Ibiza-Stad. Het was een prachtig penthouse met een fenomenaal uitzicht – dat mocht ook wel, voor de duizelingwekkende huur die ze betaalde – maar al na een paar weken had ze geweten dat ze daar niet wilde blijven. Haar inkomsten waren ruim genoeg om aan te kloppen bij makelaars in wat ‘het hogere segment’ heette en een van hen had haar gewezen op een prachtige witte villa, net buiten Sant Antoni, verscholen in de groene heuvels, en met een grote tuin. Toen ze één voet over de drempel had gezet, was ze verkocht.

Hoewel ze het huis kon betalen, had Rosa toch even moeten slikken bij het prijskaartje dat eraan hing. Ze was opgegroeid in een rijtjeshuis in Vleuten, haar ouders hadden altijd hard gewerkt voor hun geld. Er was nooit gebrek

geweest, maar Rosa was wel opgevoed met een gevoel voor zuinigheid. Omdat haar ouders altijd verstandig met hun geld om waren gegaan, was er ruimte geweest voor vakanties en leuke dingen en konden zij over een paar jaar met gemak met pensioen. Meer dan anderhalf miljoen euro uitgeven aan een huis, voelde voor Rosa alsof ze een gigantisch en onverantwoord risico nam, al had ze destijds voor slechts de helft van het bedrag een hypotheek nodig, die ze inmiddels had afbetaald. Het was meer een gevoelskwestie dan dat haar nervositeit bij het tekenen van het koopcontract op de realiteit was gestoeld.

Inmiddels maakte ze zich nooit meer zorgen om de koopsom van haar villa. De afgelopen jaren was het haar voor de wind gegaan en had ze veel geld verdiend aan de streaming van haar muziek op diensten als Spotify en Apple Music en aan haar optredens. De klussen in de clubs en op feesten op Ibiza en in het buitenland waren al goedbetaald, en dan meldde zich ook nog met regelmaat wel iemand met grote feestplannen en een kennelijk eideloos budget, die haar voor een weekendje liet overvliegen naar Dubai, New York of, zoals laatst, Singapore. De eerste keer dat Sally haar opbelde om te vertellen wat voor boeking er binnen was gekomen, had Rosa vol ongeloof zitten luisteren. Vijftigduizend euro voor één optreden, plus een businessclassticket en een hotelkamer die per nacht een klein fortuin kostte?

‘De dochter van de sjeik is fan van je’, had Sally simpelweg verklaard. ‘Dus hij wil per se dat jij komt optreden op haar achttiende verjaardag.’

Het was rustig op de weg van Ibiza-Stad naar Sant Antoni. Rosa kon met gemak een auto met chauffeur eisen

bij haar optredens, maar zag niet in waarom ze dat zou doen. Ze had haar eigen auto en een rijbewijs, en was prima in staat zichzelf van A naar B te bewegen. Bovendien vond ze het heerlijk om na een nacht draaien bij de opkomende ochtendzon over de verlaten wegen van het eiland te rijden. Er was een bocht, niet ver van haar huis, waar het uitzicht over de zee in de ochtend spectaculair was. Als de zon opkwam en z'n vroege, voorzichtige licht over het staalblauwe waterdek verspreidde, stopte ze vaak even op het uitzichtpunt. Tientallen, nee honderden foto's had ze daar geschoten, maar tegenwoordig keek ze alleen maar. Vaak stapte ze uit, soms bleef ze gewoon achter het stuur zitten. Haar blik gericht op het water, het lijnenspel van licht en golven, de zandkleurige rotsen die warmgeel verkleurden in de zonnestralen. Soms trok er een bootje voorbij aan de horizon, als toevoeging aan een levend schilderij. Altijd weer voelde ze tot in al haar vezels dat ze de juiste beslissing had genomen door zes jaar geleden Nederland voor Ibiza te verruilen. De natuur, de vibe, de inspiratie – alles klopte aan het eiland.

'Voor altijd?' hadden haar ouders gevraagd toen ze had aangekondigd dat ze ging emigreren. Het gesprek met haar vader en moeder was het enige waar ze tegen op had gezien. Ze konden onmogelijk verbaasd zijn dat ze Nederland wilde verlaten, maar toch had ze de vluchtige schrik – of was het pijn? – in hun ogen wel gezien. Toen had ze dat niet echt begrepen want het was maar twee uur vliegen, maar nu ze zelf moeder was, had ze een veel beter idee van wat haar ouders toen gevoeld moesten hebben. Aan de andere kant was ze destijds al niet veel meer in Nederland geweest. De muziek had haar over de hele

wereld gevoerd. Met haar verhuizing naar Ibiza had ze juist het gevoel meer vaste grond onder haar voeten te krijgen. Voorheen was ze elk seizoen wekenlang op het eiland te vinden geweest en leefde ze in een hotelkamer, soms een huurappartement. Nu had ze een eigen plek om naar terug te keren. Haar ouders waren er inmiddels helemaal aan gewend en gebruikten haar huis graag als logeeradres als ze een weekendje of langer overkwamen. Ergens had Rosa de hoop dat ze over een paar jaar – na hun pensioen – langere periodes op het eiland zouden verblijven, misschien wel zouden emigreren. Niet alleen vond ze het zelf fijn om hen in de buurt te hebben, ze gunde Xavier ook die hechte band met zijn opa en oma. Al zag ze tot haar grote genoegen dat het voor die band niet uitmaakte of het jongetje zijn grootouders eens per week of eens per twee maanden zag – hij was stapelgek op ze en andersom gold dat ook. De band met haar familie was ook de reden dat ze Xavier tweetalig opvoedde. Tegen zijn opa en oma kletste hij honderduit in het Nederlands.

Ze glimlachte bij de gedachte aan Xavier, die haar ouders om zijn vinger wond. Dan maakte hij zijn donkere ogen net wat groter, zijn gezicht net wat smekender en konden ze hem niets weigeren. Het was sowieso moeilijk om hem iets te weigeren, dat vond ze zelf ook. Ze voelde warmte door zich heen stromen bij het idee dat ze hem morgenmiddag weer zou zien.

Opnieuw richtte ze haar blik op het uitzicht. Nog even bleef ze zitten, haar hoofd tegen de leuning, haar ogen op het bijna rimpelloze water gericht. Ze haalde diep adem, en toen nog een keer. Met haar vingers masseerde ze haar slapen. Ze was moe, maar het was een andere vermoeid-

heid dan normaal. Dieper, vollediger. Alsof de vermoedheid zich had vastgegrepen aan alles in haar lichaam, haar organen, haar ledematen. Ze had hard gewerkt, maar ze werkte wel vaker hard. Kwam het doordat ze ouder werd? Ze was vorige maand dertig geworden, zou ze daarvan nu al het effect merken? Ze moest een beetje grinniken bij de gedachte.

Een pijnlijke steek trok door haar buik. Eentje maar en had ze niet stilgezeten, dan had ze het misschien niet eens gemerkt. Nu legde ze automatisch haar hand erop, tot de kramp wegtrok. Vaag registreerde ze haar eigen gedachten, rekende uit dat de kramp wel zo'n beetje klopte met haar cyclus.

Ze wreef nog even over haar buik, maar de kramp was alweer verdwenen. Ze startte de motor van de auto en vijf minuten later drukte ze op de knop in het dashboard om het toegangshek naar haar huis te openen. Terwijl het openschoof, ontvouwde zich langzaam het zicht op haar honderd meter lange oprijlaan. De sprinklers stonden aan en hadden het grijze grind een donkerder tint gegeven. De bloemen aan weerszijden van de oprijlaan boden een vrolijke, lenteachtige aanblik. Rosa trok op en reed richting haar huis, waarvan de garagedeur al openrolde toen ze aankwam. Ze zette de auto binnen en liep buitenom naar de voordeur. Even bleef ze staan en snoof de vochtige geur van de tuin in zich op. De zon begon al warm te worden. Het was tijd om te gaan slapen.

HOOFDSTUK 2

ROSA WERD WAKKER MET HET VREEMDE GEVOEL DAT tijd niet bestond. Of in elk geval: dat ze geen idee had of ze een uur of een halve dag had geslapen. Haar slaapkamer was extra goed verduisterd, omdat ze vaak overdag sliep. Dat had als voordeel dat ze niet wakker werd van daglicht, maar het nadeel was dat ze altijd een beetje gedesoriënteerd ontwaakte. Aan niets in de kamer was af te lezen hoe laat het was. Een wekkerradio had ze niet, omdat ze het schijnsel van een digitale klok vervelend vond.

In het sluimergebied tussen slaap en wakker worden probeerde ze haar innerlijke klok te peilen, maar die leek nog niet te zijn ontwaakt. Het was eigenlijk wel een prettige sensatie en ze stond zichzelf toe nog even weg te zakken in de poel van de slaap. Jammer genoeg voelde ze die slaap langzaam uit zich wegtrekken toen haar gedachten

meer en meer ontwaakten. Als ze nu opstond, had ze nog wat aan de dag. Kon ze nog even aan de slag met die nieuwe muziek. Wat mails beantwoorden.

Ze sloeg haar ogen open en pakte haar telefoon. Het was iets voor één uur in de middag, zag ze toen het schermpje vanzelf oplichtte. Ze sloeg haar deken terug en ging rechtop zitten. Het was fris in de kamer, met dank aan de zacht zoemende airconditioning. Ze had niet erg lang geslapen, iets waar ze doorgaans wel tegen kon. Maar vandaag voelde ze zich duf, de vermoeidheid van gisteren leek niet verdwenen te zijn.

Ze stond op en liep naar de badkamer, waar het warm was. Ze keek in de spiegel, haar bruine ogen staarden terug. Haar huid was een beetje vlekkerig, ter hoogte van haar slaap zat een vouw veroorzaakt door haar kussen. Ze wreef met haar handen over haar wangen, die daardoor wat meer kleur kregen. Haar bruine haar dat gisteravond voor haar optreden door haar vaste visagiste Lexy in lange krullen was gestyled, viel nog verrassend goed over haar schouders. Ze zette de douche aan en wachtte tot het water warm was geworden.

Nu voelde ze het weer, een kort moment van kramp in haar buik. Niet zo erg dat ze moest gaan zitten. Sowieso veel minder pijnlijk dan ze gewend was. Ergens in haar achterhoofd bedacht ze dat ze vandaag wel ongesteld zou worden.

Terwijl ze onder de douche stapte, verschoof die gedachte naar de voorgrond. Klopte dat wel? Omdat haar cyclus zo regelmatig was, besteedde ze er doorgaans weinig aandacht aan. Maar ineens realiseerde ze zich dat ze vorige week hetzelfde had gedacht. Die dag was er niets

gebeurd, de dag erna ook niet, en door de drukte van de afgelopen week was de hele gedachte uit haar hoofd verdwenen. Nu kwam die ineens terug en ergens in zich voelde ze een alarm afgaan. Vlug zette ze de douche uit en pakte haar telefoon. Er was een strandfeestje geweest, een paar weken geleden, toen ze ongesteld was geweest. Terwijl haar hartslag een beetje toenam, scrolde ze door haar agenda. Daar stond het: Eternal Stars Beach Party. Een besloten feest van een tweeëntwintigjarige influencer die haar verjaardag vierde met haar driehonderd beste vrienden. Kosten noch moeite waren gespaard en Rosa herinnerde zich voornamelijk de enorme schalen met oesters die rond waren gegaan.

Ze telde de weken die waren verstreken. Dat zouden er vier moeten zijn. Toen ze bij de datum van vandaag kwam, fronste ze en telde opnieuw, maar ze had het de eerste keer al goed gezien.

Ze moest helemaal niet vandaag ongesteld worden. Ze had zich verrekend. Ze was al een week over tijd.

Haar hart begon nu pas echt te hameren. Ze voelde zich duizelig, terwijl ze met twee handen steun zocht bij de wastafel. Het kon natuurlijk een keer gebeuren. Ze had een spiraal en die kon invloed hebben op haar cyclus, dat had de gynaecoloog zelf gezegd. Al had ze daar in de afgelopen vier jaar amper iets van gemerkt.

Zou hij uitgewerkt zijn? Ze schudde haar hoofd bij die gedachte. Vijf jaar, ze wist zeker dat de arts dat had vermeld. Pas volgend jaar was ze toe aan een nieuwe.

Plotseling dook ze omlaag en begon in de laden te rommelen. Een jaar of twee geleden was ze ook een keer over tijd geweest, precies twee dagen. Destijds had ze het wel

gemerkt en ze had onmiddellijk een zwangerschapstest gedaan. Negatief, gelukkig, want met de scharrel met wie ze toen omging wilde ze geen kind. Geen toekomst ook, en nog dezelfde week had ze hem aan de kant gezet, omdat de hele situatie haar had doen inzien dat ze met hem haar tijd verspilde.

Er hadden twee testen in de verpakking gezeten en ze herinnerde zich dat ze die andere in de la had gestopt, zonder duidelijk idee of doel. Inmiddels was de la gevuld met mascara's, lippenbalsem, haarserums en een aangebroken strip paracetamol en even vreesde ze dat ze de test had weggegooid, maar toen vond ze het roze doosje onder een foundation die ze al een tijdje niet meer gebruikte. Haar hand trilde een beetje en ze moest een paar keer knippen voor ze de houdbaarheidsdatum kon lezen. Die was acht maanden geleden al verstreken, maar omdat ze nu geen andere optie had, besloot ze de test toch maar te gebruiken.

Ze ging naar de wc en legde de test daarna ondersteboven op de rand van de wastafel. Terwijl ze wachtte, googelde ze met bonkend hart de betrouwbaarheid van een zwangerschapstest waarvan de houdbaarheidsdatum was verstreken. Tientallen websites kwamen met het antwoord en ze klikte er een paar aan, om overal hetzelfde te lezen. De werking van de test nam af na de houdbaarheidsdatum, de uitslag was niet betrouwbaar en negatief hoefde niet per se negatief te betekenen.

Ze slikte een paar keer stevig, stond zichzelf geen gedachten toe over haar recente vermoeidheid en de paar keer dat ze misselijk wakker was geworden, en draaide de test om.